Subota, 09.01.2016.g.

Zli i njegovi zli duhovi udaraju na sve strane u mojem životu, koliko im

moji grijesi i Gospodinova volja dopuštaju. Da je po njihovoj volji, ja i svi

mi bili bi prah i pepeo.

S druge strane, ja nastojim na sve načine, kako god znam, svima

posvjedočiti da su zli i njegovi zli duhovi stvarno tu oko nas, da djeluju u

našim životima i da ništa od onog lošeg što nam se događa nije slučajno.

I nastojim svima posvjedočiti sve načine, koje sam dobio za spoznati,

kako oni djeluju i kako se protiv njih boriti.

A često je teško, gotovo nemoguće, to reći i o tome razgovarati s ljudima

za koje vidim da su u potrebi. I mnogo ogovaranja, licemjerja i

osuđivanja.

Ponekad mi je taj teret pretežak …

Ali osjećam da sam na dobrom putu, da vršim Gospodinovu volju za svoj

život. Zato sam siguran, jer kad god mi je preteško, dobijem od

Gospodina duhovnu pomoć.

Tako je bilo i danas.

Listao sam po knjizi **MOJE OPSJEDNUĆE Kako sam se oslobodio**

27 legija đavola, tražeći odlomke koje sam si označio kako bih ih

prepisao i podijelio ih sa svima vama koji se svakodnevno borite sa

napastima đavla, svijeta i tijela, da možda u tim odlomcima pronađe neke

nove snage ili oruđa za svoju borbu, ili, da prepoznate kako neprijatelj

djeluje.

I ONDA SAM NAIŠAO NA NEŠTO ZA SEBE. NEŠTO ŠTO MI JE

PONOVNO NATJERALO SUZE U OČI I RADOST U SRCE. I DALO

VELIKU SNAGU U SRCE I DUŠU I UM.

Tekst iz Biblije, riječi proroka Jeremije, njegov krik, u kojem sam se tako

prepoznao i nadahnuo:

"TI ME ZAVEDE, O GOSPODE, I DADOH SE ZAVESTI,

NADJAČAO SI ME I SVLADAO ME.

A SADA SAM SVIMA NA PODSMIJEH, IZ DANA U DAN,

SVATKO ME ISMIJAVA.

JER KAD GOD PROGOVORIM, MORAM VIKATI,

NAVJEŠTATI MORAM: 'NASILJE! PROPAST!'

...

SVI KOJI MI BIJAHU PRIJATELJI ČEKAHU MOJ PAD…

…"

A ta knjiga mogla se nazvati i drugačije. Npr. KAKO OČUVATI BRAK

U NAPADIMA 27 LEGIJA DEMONA. Jer, Francesco i Daniela, on

opsjednut a ona, njegova žena, žestoko su se borili da u svemu tome

očuvaju brak i ona se do svojih krajnjih granica borila da mu bude na

pomoć.

Sad su mi krenule suze na oči kada sam samo malo osjetio

koliko je snage bilo u toj dragoj, mladoj ženi, SNAGE PO

SNAZI NJEZINOG SAKRAMENTA ŽENIDBE, PO KOJEM NIJE

DALA ZLODUSIMA DA RAZORE NJEZIN BRAK I ŽIVOT

NJEZINOG MUŽA.

IMA IH, O BOŽE HVALA TI, IMA ONIH KOJI ĆE SE BORITI

ZA SVOJ BRAK I SVOJEG SUPRUŽNIKA I PROTIV 27

LEGIJA ZLODUHA.

JER SU ODABRALI GOSPODINA ISUSA DA IH VODI U

ŽIVOTU.

NJEMU SU POVJERILI SVE. SVOJE ŽIVOTE, SVOJE ZDRAVLJE,

BRAK, SREĆU, OBITELJ, POSAO …

NISU DALI DA IH SVIJET VODI, NISU PALI PRED NAPASTIMA

SVIJETA.

BOŽE MOJ LJUBLJENI, KAKO MI TO DVOJE DRAGIH LJUDI

SVIJETLI SADA U MOJEM ŽIVOTU I GLEDANJU SVIJETA U

CJELINI!

GOSPODINA ISUSA NA PRVO MJESTO I U BOJ!

Ali, kako to drugima oko sebe posvjedočiti!!! Da povjeruju.

TOLIKO NEVJERE!

Dalje ću prepisati nekoliko odlomaka iz knjige koji opisuju upravo tu

nevjeru i poteškoće tih dvoje dragih ljudi sa okolinom oko sebe koja im

nije vjerovala kakve duhovne borbe prolazi Francesco. Naravno da su i tu

demoni umiješali svoje prste…

Možda si kroz ove rečenice i netko od vas pronađe nešto što će ga ojačati

u svakodnevnoj borbi koji drugi ne mogu razumjeti.

"...

Samo nas rijetke osobe razumiju. Većina onih kojima kažemo

istinu, o onome što proživljavamo, ne vjeruje nam.

Jednoga je dana ona obiteljska prijateljica, koja je prodavala

kućne potrepštine i pred kojom sam pao u trans, pozvala

Danielu u svoju kuću. S njom su bile i druge dvije prijateljice.

Kada je Daniela ušla, njih tri su bile ljubazne prema njoj i

iskazale zanimanje za ono što proživljavamo. Željele su znati

ali nisu razumjele.

"Što je Francescu?"

"Ima đavolske smetnje i danju i noću."

"Tko vam pomaže?"

"U pomoć nam dolaze sveci. I brojni svećenici, mnoge časne

sestre, prijatelji … Čak je i biskup imenovao egzorcista za

Francesca."

Daniela se stala otvarati. Vjerovala je da te tri imaju dobre

nakane i tražila u njima utjehu i pomoć. No ubrzo je shvatila da

je nastoje pokolebati u njezinim uvjerenjima.

"Kako prolazite kroz sve to?" pitale su je.

"Rekla sam vam, dolaze sveci, puno molimo … Ali, pored svih

trpljenja dogodilo se i čudo: Francesco je potpuno ozdravio od

astme."

"Daniela, zar ne znaš da se od astme nikada ne može posve

ozdraviti?"

Jedna od tri prijateljice ustade i uze u ruke veliki medicinski

svezak. Počne na glas čitati ono što piše o astmi.

"Vidiš li?" kaže. "Ne može se nikada ozdraviti od astme. Moraš

se pobrinuti za Francesca. Moraš ga prisiliti da uzima lijekove,

htio on to ili ne. Ako to ne učiniš, možeš i kazneno odgovarati.

Slušaj Daniela, znam puno o tome jer je i moja majka dugo bila

depresivna, baš kao i Francesco. I moja se mama susretala sa

svećenicima koji su je podržavali u mišljenju da su joj potrebne

molitve. No, mi se nikad nismo pouzdali u to. Ja poznajem dosta

dobrih liječnika, ako želiš …"

"Ali Francesco je potpuno ozdravio, shvaćate li? Francesco više

nema problema s astmom zahvaljujući molitvi oslobođenja!"

No, njih tri ne popuštaju. Napetost raste. Ispitivanje je sve teže.

"Daniela, moraš se uzdati u medicinu a ne u egzorciste!"

"Gledajte, postoje brojne osobe koje u Crkvi govore o

đavolskim smetnjama."

"Da, da, i nama su svećenici pokušali protumačiti … ali nismo im

povjerovali."

Ne može se puno učiniti. Daniela ih ne uspijeva uvjeriti. Ne

može ih uvjeriti da nisam depresivan. I tako im kaže: "Da, u

pravu ste, Francescu je potreban liječnik."

Tri se žene pogledaju zadovoljno. No Daniela još nije bila

završila: "Francesco je već pronašao liječnika: njegovo ime je

Isus."

"Neee!'

Krik jedne od njih tri bio je oštar, strašan. Daniela je u njemu

prepoznala isti onaj glas koji imam i ja kada sam u transu. U

tom glasu osjetila je istu odbojnost prema imenu Isusovu koju i

ja iskazujem kada sam u transu. Pogledala je tu ženu koja je

kriknula i pomislila si: "Tko si ti?"

"Daniela, kaži nam kako ti možemo pomoći?" upitale su je

izazovnim tonom.

A Daniela će im smireno: "Potrebno je samo moliti."

A one joj, trudeći se ostati mirne, ravnodušno odvratiše:

"Dakako da hoćemo."

Daniela je izašla, zatvorila vrata za sobom i s bolom shvatila da

od tih osoba ne će primiti pomoć koja joj je potrebna. Osjetila

se odbačenom, izopćenom, marginaliziranom.

No, odabir Krista, radikalan je odabir. Ni ona ni je ne mislimo se

vraćati natrag. Znamo da je opsjednuće, koliko god apsurdno i

nerazumljivo bilo, na tajanstven način dio Božjega plana za

naše živote. Znamo da je naš liječnik samo jedan jedini: Isus

Krist.

U Njega polažemo sve svoje ufanje. I uvijek, bilo u trenutcima

borbe, bilo u primirjima između jednoga i drugoga transa,

hvalimo Boga iskrenim srcem.

Bog je naš otac koji nam želi dobro. Čega se trebamo bojati? Ne

sumnjamo u Njegovu ljubav. Mišlju i riječima ostajemo u njemu

usidreni. Naše pouzdanje u Njega je naša snaga. Dosta nam je i

pola sata svijetlih trenutaka dnevno. Tih pola sata provedenih u

šetnji ulicama Alcama, sa sviješću da nas Bog ne napušta,

moćno je svjetlo u našim siromašnim životima.

Sanjari i vizionari. Ponekad i jedno i drugo. Poslije Danielina

susreta s one tri prijateljice, na sličan nas način gledaju i neki

rođaci i prijatelji.

Ne vjeruju da sam opsjednut, ili se možda boje, i onda podižu

zid kako bi se odijelili od mene i Daniele. To je licemjeran,

nepravedan stav, stav ledene ravnodušnosti.

Daniela je klonula duhom. Otvara Bibliju i usvaja Jeremijin krik,

20, 7-11:

"TI ME ZAVEDE, O GOSPODE, I DADOH SE ZAVESTI,

NADJAČAO SI ME I SVLADAO ME.

A SADA SAM SVIMA NA PODSMIJEH, IZ DANA U DAN,

SVATKO ME ISMIJAVA.

JER KAD GOD PROGOVORIM, MORAM VIKATI,

NAVJEŠTATI MORAM: 'NASILJE! PROPAST!'

DOISTA, RIJEČ MI GOSPODNJA POSTADE

NA RUGLO I PODSMIJEH POVAZDAN.

I REKOH U SEBI: NEĆU VIŠE NA NJ MISLITI

NITI ĆU GOVORITI U NJEGOVO IME.

AL' TAD MI U SRCU BI KAO RASPLAMTJELI OGANJ,

ZAPRETAN U KOSTIMA MOJIM:

UZALUD SE TRUDIH ZA IZDRŽIM,

NE MOGOH VIŠE.

ČUH KLEVETE MNOGIH: 'UŽAS ODASVUD!

PRIJAVITE! MI ĆEMO GA PRIJAVITI!'

SVI KOJI MI BIJAHU PRIJATELJI ČEKAHU MOJ PAD.

'MOŽDA GA ZAVEDEMO, PA ĆEMO NJIME OVLADATI

I NJEMU SE OSVETITI!'

SA MNOM JE GOSPODIN KAO SNAŽAN JUNAK!

ZATO ĆE PROGONITELJI MOJI POSRNUTI I NEĆE

NADVLADATI,

POSTIDJET ĆE SE VEOMA ZBOG PORAZA,

ZBOG NEZABORAVNE VJEČNE SRAMOTE."

Znamo da je Gospodin uz nas u boli i tjeskobi. Iskušavani smo,

ali On je s nama. Uz nas je usprkos tome što su se naši rođaci i

prijatelji udaljili od nas i nemaju za nas razumijevanja. Drže se

podalje od nas, kao da smo obavijeni krugom odvratna

misterija.

Jedne nedjelje, poslije objeda, jedan me hrabriji rođak pozvao

da prošetam s njime. Odveo me u svoj ured, sjeo za svoj stol i

stao na papiru energično crtati nekakav krug.

"Gledaj," kaže mi, "ovo je naš um. U jednom trenutku taj se

krug može zakomplicirati." Nastavio je črčkati nešto

nerazumljivo unutar kruga.

Ja šutim i slušam. Slušam ga posve miran.

Kaže: "Mogu nam doći neke misli i potamniti vedrinu naše

pameti … i tada gubimo mir. Ne poznaju svi labirinte uma;

postoje i osobe koje mogu manipulirati psihom, možda te

dodirnuti prstom i donijeti trenutno olakšanje, ali nakon dva

dana gore ti je nego prije."

I dalje ga slušam u tišini, ne suprotstavljajući mu se.

"Egzorcisti, iscjelitelji, lažni karizmatici, ljudi izvanrednih moći,"

kaže mi, "to su osobe koje valja izbjegavati.

Ubrzo primjećujem kako brka egzorciste s onima koji se bave

magijom. Ali ne kažem ništa. Šutim i slušam ga dok on, riječ po

riječ, pada u sve veću zbrku.

"Dakle, Francesco, moraš ostati miran, maknuti se od

egzorcista, možda uzeti malo odmora, praznike …"

Ne ljutim se. Doista, shvaćam da je iskren. Ne zna o čemu

govori, ali je iskren. Kao što i drugi prijatelji i daleki rođaci

često ne znaju o čemu govore, ali su iskreni.

Za mene je izvor mojeg zla jedan: đavao. Oni tako ne misle. Ne

shvaćajući o čemu se radi, marginaliziraju mene i Danielu. U

njihovim smo očima poput gubavaca. Da, baš poput gubavaca.

Čini se da se boje da će se zaraziti našim načinom življenja,

našim idejama.

Daniela jako pati zbog toga. Više se puta vraća kući u suzama.

No oboje shvaćamo kako nije potrebno reagirati niti se boriti.

Koristi samo šutjeti. Jer oni imaju svoje razloge: pred

situacijom kao što je moja, naime pred đavolskim opsjednućem,

ili vjeruješ i mijenjaš sva svoja uvjerenja i svoj život ili se

zatvaraš i u strahu bježiš. Pobjeći znači ostati u vlastitoj

ugodnosti, u miru svojih uvjerenja. Ne pobjeći, naprotiv, znači

vjerovati. A vjerovati podrazumijeva promjenu života.

Bog mi je u srce utisnuo riječi mojeg prijatelja Propovjednika:

"Ispraznost nad ispraznošću, sve je ispraznost." Vjerovati znači

živjeti neprestano misleći na nebeske stvari, baviti se

zemaljskim stvarima bez tjeskobne zabrinutosti.

Istina je duboki zdenac u koji valja zaroniti. Ne možeš ako se

bojiš, ako se ne znaš prepustiti, ako ne vjeruješ. Zbog toga

shvaćam da se ne mogu ljutiti zbog ravnodušnosti koja me

okružuje.

Što je Isus učinio u oluji? Spavao je. Spavao. Njegovi su vikali

od straha, a on je spavao. "Što ste zabrinuti?" upitao je

učenike. Ali od njih ništa ne očekuje. Mogu li onda ja nešto

očekivati od drugih?

Često želim opravdati one koji ne razumiju. Brzo ih opravdam i

puštam ih da čine kako misle da je ispravno. Više im ništa ne

govorim o sebi. Kažem im da su u svemu u pravu, a njihove

živote stavljam u Božje ruke.

N sreću, tu su moji roditelji koji me podržavaju duhovno i

materijalno. Često plaćaju kućne račune i pomažu mi u brojnim

troškovima koje više ne mogu sam snositi.

A tu je i moj brat. Jednog dana, nakon svečana objeda za

proslavu Nove godine, pao sam u trans i srušio se na tlo. S

bratom su bili njegova i njihov sin od četiri godine. Moj je brat

shvatio da se sve pogoršava i brzo je izveo sina iz kuće.

Tek što je zatvorio vrata, kako bi opravdao svoju žurbu, rekao

je mojem nećaku: "Stricu Francescu se spava, jesi li vidio kako

je zadrijemao?"

Njegov ga je odgovor skameni: "Tata, meni se čini da se stricu

Francescu dogodilo nešto što mi ne možemo shvatiti."

Moj nećak od četiri godine pokazao je veću pronicavost od

tolikih drugih osoba. No to me ne iznenađuje previše: maleni i

jednostavni puno su inteligentniji od velikih i mudrih.

…"

VJEROVATI ZNAČI PROMJENU ŽIVOTA …

"Vjerovati znači živjeti stalno misleći na nebeske stvari, baviti se

zemaljskim stvarim bez tjeskobne zabrinutosti."

KAKO ISPUNJUJUĆE!

KAKO ISTINITO!

O BOŽE MOJ LJUBLJENI, BESKRAJNO TI

HVALA ZA VJERU KOJU NAM PO

SVOJEM SVETOM DUHU TAKO U OBILJU

DAJEŠ!

SVET I PRESVET U SVE VIJEKE VJEKOVA,

ČAŠĆEN, HVALJEN, SLAVLJEN I

BLAGOSLOVLJEN.

PRESVETA DJEVICE, MOLI ZA NAS.

SVI SVECI I SVETICE BOŽJE, MOLITE ZA

NAS.

SVI SVETI ANĐELI, MOLITE ZA NAS.

SVE DRAGE I BLAGOSLOVLJENE DUŠE U

ČISTILIŠTU, MOLIT ZA NAS.